

„ Нека имаме надѣждж-тж си на Бога, и не ще ны оснави; нѣ трѣбва и ные да подѣйствуваме за да въсприемемъ нужны-ты на живота си; додѣ е живѣ чело-вѣкъ нѣма нито едно отчаятелно състо-яніе за оныя кои-то вѣрватъ въ Бога”.

Слѣдъ тойзи разговоръ съгласихъ ся двама-та какъ да правятъ. Въ село-то, дѣто живѣяхъ, нѣмаше нито единъ търговецъ, кой-то да продава нужны-ты за облѣкло: рѣшихъ прочее да купятъ нѣкой домъ и у него да съставятъ всѣкъ видъ купечество, отъ по нужны-ты за жители-ты. ” Мислѣж, думаше Гулиелмъ, че слабостъ-тж на рѣжж ми не ще ми припятствова да нагледвамъ продавални-цж-тж си “. „ Добрѣ казвашъ “, отгово-ри Софія; „ азъ ся надывамъ при това да испечялѣж малко нѣчто, като изработвамъ нѣкои домашни, съ плететіе. или чрѣзъ шиварство, кон-то знаж добрѣ, что научихъ при Г-жж Линдѣж “.

Продаваше ся отистинѣж нѣкой домъ у село-то, и ако да ся нахождаше въ зло-положеніе, рѣшихъ да го купятъ и пра-